

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio V. De Chiromantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

in Cic. l. de
furo. Alex
Aphrodis
l. 4 de fato
o Probi. 51

rosurum iudicasset. n Sic intelli-
gendus Celsus medicus, o cum quæstio-
set, cur prodigiosa formæ homines,
plerumque etiam emota sint mente re-
spondet, quia corpori consentit anima, vt
anima corpus.]

in Alcibi
ad Platon

Vnde sequitur 1. longe certius iudi-
cium ferri de brutis, quam de homini-
bus. quia bruta, propensione sola tra-
hantur, homo propensionem arbitrij
habent moderatur. Sequitur 2. quod
Physiognomo non licet iudicare, de fa-
cto. siue de actuali hominis vita, scili-
cet hunc esse talem: sed de pronitate
tantum ac inclinatione, vt optime cen-
suit Proclus, p v. g. talem propendere
& inclinari in avaritiam, mulieres vi-
num, &c. 3. sequitur, non posse hanc
facultatem iudicare, de donis diuinis
& gratuitis, quia Deus hæc distribuit
cuique, prout vult, nec de extrinsecis
plane homini, vt morte violenta, opi-
bus, honoribus & cæteris fortunæ bo-
nis malisve: nec de nuptijs, statu vitæ,
& alijs negotijs, quorum electio est
merè voluntaria, talibus nugis plenus
est liber de neuis Melampii. Ratio est,
quia nihil istorum dependet à corpo-
ris habitu, vel constitutione. Permit-
tit quidem Deus, vt quædam diuina-
tiones istorum euentu comprobentur:
sed simul eos sinit falli, in ijs, quæ magis
ipsis necessaria. Scribit Pavius Iouius
in Elogijs, de Antiocho Tiberto Ce-
særate, qua Physiognomns excellens
suo tempore habebatur eum Guidon.
Balneo prædixisse, quod ab intimo amico ne-
caretur: Pandulfo irem Malactæ Arim-
nensium tyranno, quod ex Patria pelleretur,
& exul in extrema egestate periturus esset.
Paulo post Pandulfus Guidonem ab sp. et a-
tam virtutem & suspectam obrumet: An-
tiochum ipsum custodiam mancipat, euentum
prærogij expectaturus. Antiochus custodis ar-
cis filiam, ita flexit: vt rest. ab ea impetrata

A in fossam demitteretur: sed compedum soni-
tu productus, & à fuga retractus, cum puella
percutitur. Pandulfus tandem exsul, & e-
gens ab omnibus desertus, in hospitali di-
uersorio senex perijt.] sic dum alijs cauit,
sibi non cauit Antiochus. Potere et-
iam illa per humanam prudentiam
conijci. quid enim inexpectatum aut
mirandum, si familiaris tyranno vir
tortis, ob suspicionem; ab eo necetur?
quid verisimilius. quam tyrannum
inuisum, vel necari, si sit audax vel
compelli fugam, si timidus: & semel
pullum, ad egestatem redigi? His po-
terunt adijci nonnulla ex Horozco
lib. 2. de vera & falsa Prophætia cap.
8. & 9.

QUESTIO V.

De Chiromantia.

HIROMANTIAM diuidunt
in Physicam, & Astrologi-
cam.

Conclus. 1. Physica Chiro-
mantia licita est, & physiognom. pars, &
ideo de illa idem, quod de hac iudi-
catur.]

D Ratio est, quia per lines & partes
manus, considerat ipsam corporis tem-
periem, & ex temperie corporis pro-
babiler indagat animæ propensiones
hanc probat artem Aristoteles l. 1. Hi-
stor. animal. c. 5. & 30. ac 34. problem.
scilicet 10. & prolixè eam exsequitur. Con-
rad. Vvimpina l. de signis c. 10. 11. & 12.
incautè verò Petr. Primodaius; dum
inter duas has species non distinguit,
omnem chiromantiam videtur dam-
nare, Academia Franciap. 2. die primo
ca. 4.

E Conclus. 2. Chiromantia astrologica
prorsus vana & illicita, scientia nomen
non meretur.] Scientiam esse nititur

probare

g. 7. var.
lectio. c. 6

probare Anton. Verderius q. nam lo-
qui illum de hac etiam, non de physica
tantum pater, tum quia coniungit cum
astrologia: & vtramque scientiam cō-
tendit esse; tum quia, in responsione pe-
nultimæ obiectionis, dicit harum ma-
nus linearum significationem ab astris
infallibiliter dirigi, &c. quæ sane Ec-
clesiasticā mererentur censuram. quia
Papa Sixtus V. edita contra astrologos
& Chiromáticos bulla, definiuit. neu-
tram esse scientiam, & vtroque pariter
damnans, grauibus subiecit poenis cuius
doctissimi & maximi Pontificis sē-
tentia præponderat omni contra sen-
tentium temeritati: tum etiam quia in
Cathalogo Romano librorum, quorū
vetita lectio omnes qui Chiromantiam
docent, a parte sunt annumerati prohi-
bita est ergo.

7. Sac. phi-
soto. ca. 32

Vanam esse, docet optime Franc.
Valesius doctiss. medicus, meritissi-
mo illam detestans. primum namque
laborant vāsanta mathematicorum de
astrorum influētijs, quam improbau-
mus *sup. q. 1.* Addunt de suo, quod stul-
tius est, hanc areolam esse Iouis illam
Mercurij, tertiam Veneris, atque ita
porro. Superaddunt tertio tales areo-
la lineas hoc prenotare; alias illud: quo-
rum nihil ratione vel auctoritate con-
firmant, sed nudo suo delirio, & præ-
texæ experientia postulant nos ma-
nus dare. Cumque tam inania sint artis
huius principia, fucere tamen semper,
qui hoc quoque mendacium paruuli
digerēt. Olim prosa oratione Chiro-
mantiam tradidit Helenus Syraculius
Iro, quem nominat *χερσοχαρικὸν ὁ ὀ-
νισμα* manus inspectorum augurium carmi-
ne vero comprehendit Eumolpus qui-
dam. vtriusque meminere Pollux &
Suidas. Recentiores scripsere Ioannes
de Indagine (Lutheranus, alius à Car-
thufiano nominis eiusdem) Ioan. Tail-

A nerus Athenis, Antonius Cermifonus,
Bartolomæus Cocles, Michael Sauona-
rola, Petrus de Arca, Marcellus, Saza,
Andreas Tricafsius, Michael Scotus,
Ioan. Teukesberg, & alij: quorum libri
scarent superstitiosis. Ars ista palmam
manus primo in certos colliculos, are-
olas, & lineas diuidit: areolis planetas
singulos, lineis astra quædam præficit:
horum denique astrorum atque plane-
tarum vulgo creditos effectus ipsis are-
olis ac lineis manus ascribit, vt breuiter
B VVimpina ostendit, addens se horum
non approbatorem, sed narratorem ef-
se nudum: suo iudicio cuncta nanius
esse derestatur hos, & impugnat vehe-
mentius antiquus scriptor Ioannes Sa-
lisberiensis *lib. 2. Policratici c. 27.*

Contra hos libratum illud Iuvena-
lis Sat. 6.

... frontemque manumque.

C Præbetur vati cre & in pop. sma rogan-
ti.

quorum prius ad metoscopum, po-
sterius ad chiromantem referendum
bene Britannicus obseruauit. Solent
hanc vanitatem profiteri vxores (si v-
xores) ex illa colluue, quæ totam per-
uagatur Europam, Vulgo *Zingaros* seu
Aegyptios nuncupant, de quibus mul-
ta collegit Crespetus *libro primo de odio*
Sarana disc. 12 fol. 176. cum seq. Sed hi

D scriptoribus Germanis, quam Gallis
vel Italis notiores: ideo hos audiamus.
conditionem eorum & originem sedu-
lo perquiliuit extra res fidei non des-
picabilis, Sed. Munsterus l. 3. cosma-
graph. f. 257. Cum ageretur (inquit) annus
post Christum natum. 1417. primum per
Germaniam apparere ceperunt homines ni-
gredine deformes, excocti solo, immundi
veste, & vsu rerum omnium fædi, furris
imprimis intenti: præsertim femina illi-
us gentis. nam viris ex furto faminarum
victus est. Tartaros autem Gentiles vulgus

E

Ecce

vocat,

sup. c. 11

* corr.
cinda-
no.

vocat, in Italia * Cianos appellant. Ducem, comites, milites inter se honorant veste praestantes: canes venaticos pro more nobilitati alunt: sed ubi veniunt, nisi furim non habent. Equos saepe mutant, maior tamen pars pedibus graditur. Femina cum strato & paruulo iumento inuehuntur. Litteras circumferunt Sigismundi Regi & aliquorum Principum, ut transitus illi per vrbes & prouincias & incolumis permittatur innoxiusque. Ferunt ipsi ex iniuncta sibi poenitentia mundum peregrinantes circuire, atque ex minore Aegypto primum emigrasse. Sed fabella sunt. Hominum genus, quod vsu compertum est in peregrinatione natum, ocio deditum, nullam agnoscens patriam ita circuit prouincias, furto (ut diximus) famularum victitans, canino ritu degit: nulla religionis cura, etiamsi inter Christianos paruulos suos baptizari curet; in diem viuit, ex prouincia demigrat in prouinciam: per aliquot annorum intervalla redit: sed multas in partes scinditur, ut non eadem in eundem facile redeat, nisi per longa intervalla locum. Recipiunt passim & viros & feminas volentes in cunctis prouincijs qui se illorum miscet contubernio. Colluuiis hominum mirabilis omnium perit a linguarum, rustica plebi grauis imminens: ubi fors illa laborat in agris, hi spolijs inuigilant castellarum. Anus eorum chiramantia & diuinationi intendunt: atque interim quo quarentibus dant responsa. quot pueros, maritos, aut vxores sint habituri miro astu & agilitate crumenas quarentium rimantur & euacuant.

Hæc de illorum moribus verissima. Vnde saepe animum subit admiratio, quo iure, vel iniuria in quibusdam prouincijs hoc genus flagitij à Principibus toleretur: non sine maximo scâdalo; & damno rusticorum. Nam scelerum impunitatem permittit, qui sceleratos tolerat. Si hos fures liceat tolerare certe & alios. Si horum chiramantia

A & maleficia reliqua tolerantur: non id est niti contra diuinæ legis, & Ecclesiasticorum canonum auctoritatem? Notoria sunt flagitia quæ Munsterus memorat & iisdem plane verbis Albertus Krantzius lib. 11. Saxonia c. 2. ut alter ab altero, velambo à Tertio acceperint. Quod attinet ad maleficium docet experientia. nam si quis illis ex sacco vel capsâ vnicum nummum largiatur, omnes nummi, qui in eadem capsâ vel sacco inerant, migrasse quo vnicus ille, non raro deprehenduntur: quod apertum maleficium est. Quoad diuinationes illas, nequeunt excusari à superstitione, aut hæresi (si sic sentiunt) aut impostura scandalosa. Quod alios passim recipiant, ex nationibus per quas transeunt, id nullo pacto illis concedere deberent respub. sed tales qui se ijs aggregant, & ipsos receptatores, condignis poenis coercere. Nam contrarium est otiosos & vagabundos fouere in reip. perniciem: quod vel stolidum, vel improbum plane. Notæ sunt contra otiosos leges Aegyptiæ, & Atticæ apud Athæneum l. 4. & Pierium li. 34. Notum hodie, ubi iustitia viget, magistratus solere in tales inquirere, vnde victitent, nam nemo de vento presumitur viuere). l. fin. de alim. pupil. praest.) & merito semper commendata fuit lex Corinthiorum, quam ex Diphili comædia retulit Athæneus lib. 6.

Est optime hic statutum apud Corinthios:

Si quempiam obsonare semper splendide

Videmus, hunc rogamus: vnde viuat,

Quid faciat operis? si facultates habet.

Vt reditus harum soluere expensas queat:

Perpeti-

Perpetimur illum perfrui bonis suis.
Siu forte sumptus superat ea qua possidet:

Prohibemus huic ea ne faciat in posterum,

Ni pareat, iam plectitur multa graui:

Si sumptuose viuit, is qui nihil habet.

Tradunt eum tortoribus. Prob hercules?

Nec enim licet vitam absque malo degere

Talem, scias: sed est necesse aut noctibus

Abigere pradam, aut fodere muros aedium

Aut in foro agere Sycophantam; aut perfidum.

Præbere testem. Nos genus hoc mortaliū

Egicimus ex hac urbe, velut purgamina.

Cingaros credo tolerassent, quos nō præsumptio est, sed res docet, clependo, harpagando, futelis, maleficijs viuere.

Verum excusant illos Patroni, calamitosum esse genus hominum, miseratione dignum. cur? Ex Ægypto oriundi, luunt maiorum à fide Christiana apostasiam, & pœnitentiam obeunt, septennalem locis incertis vagationem. Summa defensionis hæc est. Quam diluunt alij: quem dixi Sebastianus: Sunt anni (inquit) plus, minusue viginti sex ab hoc tempore quando ego Munsterus ista scribo, quod Heidelbergæ agens istius gentis primoribus me adiungens vix exorsi litteras quasdam, quas gloriabantur se habere ab Imperatoribus. at illa mihi ostensa erant. Vidimus quoddam quod auit Lindora à Sigismundo Imperatore impetratum: in quo mentio fitur quomodo maiores eorum in minori Ægypto, olim ad aliquos annos, abie-

A Æo Christianismo ad Gentilitatis errorem relapsi fuissent, & resipiscitibus eis pœnitentia iniuncta, quod tot annis ex singulis eorum familijs aliquot per orbem peregre proficiscerentur, diluerent que in exilio perfidia sua crimen. Sed iam dudum euauit tempus huiusce suæ peregrinationis, & tamen colluuijs illa non cessat circumuagari, furari, mentiri, augurare, & diuinare.

Cur si pœnitentiæ terminus effluxit pœnitentiam adhuc prætexunt? verū

B fallum etiam, quod de Ægypto iactat. Nam interrogati nec sciunt quidem

quid Ægyptus, aut vbi minor vel maior. Vnde ergo emerferunt? Mira varietas est sententiarum. Quidam Cincalos dictos putant, quasi *κινκάλος*, penatum

expertes & mendicos. Sane γ. & κ. commutantur facillime, & Menander in Thaide quendam ait, *κινκάλος* & *κινκάλος*, mendiciorum leberide & cincalo. Leberis significat Ipo-

C lium serpentinum: Cincalus auem cui etiam nomen, *κινκάλος*: si caudæ demas ornatum valde implumis: inde rusticici egenos & erroneos, *cincalos* dixere,

vt ex Æliano & Suida docet Adagiographus *chiliad. 2. cent. 2.* hæc sententia placuit Pierio Valeriano libro *vigesimo quinto. Hieroglyphicor.* Sed ad rem non

facit. Polydorus Assyrios & Cilices putat: Volaterranus Vxios è Persia: hoc

D est ariolari. Nomen indicat, Belgæ *Egypteners*, Galli *Egyptiens*, Hispani *Giranes* Itali *Cingaros*, vel *Cianos* vocant: Germani superiores, *Zgeiners*, quæ omnes

voce ab Ægypto deductæ: & hæc vltima, quasi *Chusener*, à Chus Chamifilio

patre Ægyptiorum & Æthiopum. Hi quia vident tempus pœnitentiæ præfixum effluxisse: nunc duo quædam

E commiscuntur: vnum est se non posse ad patriam redire interceptis itineribus: cogantur ergo diuidi, & certæ alicui nationi ascribi, & legibus ibi receptis

viuere: vel pellantur. Alterum est, etiam post illud septennium, sibi ex patrijs sedibus subinde necessariam esse migrationem: si secus fecerint, & non quotannis mandras vel hordas suas (id est hominum multitudinem vtriusque sexus) exulatum miserint calamitatem & sterilitatem omnibus certo præstam esse. Digna hæc causa, inquam sedulo inquiratur: quod si fiat statim apparebit impostura. Quæ vel vbi hæc gens, quæ quotannis tantopere multiplicatur? hæc quidē in peregrinatione sua, nisi adultos vndecumque colligeret: cito interiret. Deinde satis isti ostendunt falsum fuisse primum illud de iniuncta pœnitentia. Quod de fonte horum verisimilius comperi, est quod in *Annalibus Boiorum* his verbis ab Auentino per scriptum fol. 325. libro septimo. *Eadem tempestate furacissimum illud genus hominum colluuius atque sentina variarum gentium: quæ in confinio Imperij Turcarum atque Hungaria habitant (Zigenos appellamus) rege Zinkelone, nostras peragrarè capere regiones, furto, rapina diuinationibus, impune protus victum quaerunt. Ex Aegypto se esse mentiuntur, extorresque domo à superis cogi se, maiorum delicta, qui Deiparam virginem cum puero Iesu hospiti excipere recusarint, septem annorum exilio expiare impudensissime consingunt. Experimentis cognouit eos vti venedica lingua & proditores, atque exploratores esse. Cum alij tum imprimis Maximilianus imp. Caf. Aug. & Albertus parens Principum nostrorum publicis edictis testantur: adeo tamen vana superstitio hominum mentes, velut lithargus inuasit, vt eos violari nefas putent, atque grassari, furari & imponere impune passim sinant.]*

Tria hinc collige, primum origine Sacluos esse ex ditione VVinden: sa-

A ne, quod peculiare ipsis idioma, in Sclauonicum vergere significat Auentinus loquens de natio. Scio namque præterea fictitium quoddam habere ipsis solis notū: quod Hispani vocant *Zirguena*: Germani teste Munstero, Rotvvelfsch hoc est Rubrū Barbarissimum. Norūt interea cuncta fere Europæ idioma. & apud Germanos Germanice, apud Gallos Gallice, apud Italos Italice, &c. loquuntur: quod necessarium ad finem explorandi. Secundo vides hos septennem illam priorum pœnitentiā, iam ad singulos posterorum porrigere, vt prætextus sit vagandi. Tertio compertos Principib. prudētissimis de prodicione merito damnatos, sed quadam imprudentium superstitione foueri. Dicā quod rem valde confirmat: cum adhuc in Hispania anno 1584. versaretur Legione, magna tum multitudo istorum per pagos illos inundarat. festum corporis Domini tum celebratur. petierunt aditum in Ciuitatem, vt (honoris causa) præsaltarent, quod illic consuetum. fecere, sed à meridie propter furacitatem feminarum ortus tumultus, fugere in suburbia, & ad S. Marci (D. Iacobi equitum magnifica est habitatio & hospitale) se conglobarunt, & iustitiæ administratos militari vi repulerunt. mox tamen, nescio quo pacto, dissimulata omnia. Huic hordæ Comes erat: sic appellat: in turba multi recepti Hispani, etiam ex Graiales Villabraxima & pagis nonnullis Castellæ. Comes tam perite Castellani idioma loquebatur: quam si Toleti natus. Sciebat omnes Hispaniæ aditus terrestres (Tuerros vocant) omnes regionum amfractus & difficultates: quid roboris esset cuique ciuitati, qui præcipui in qua; & quæ cuique opes. Nil fere ad rem pub. pertinens, tam arcanum, quod eum lateret. nec clam hoc, sed gloria-

batur.

batur. Quo aut cui rei hæc curiosa exploratio? Nonne compescenda vagabundorum hæc curiositas, etiam si solum peregrini, & inculpata vitæ? Bene tibi, bene sit, Maxime Carole, qui in constitutionibus Comitiorum habitorum Augustæ Vindelicorum anno 1549. cap. 26. hæc fecem mortalium, hos erroneos periculosissimos, Zyngeros seu præstigiatores Teutonice terra excedere, veluti exploratores & proditores Christianæ Ecclesiæ missos à Turcis fanciisti. Commemoratur hæc constituit Petr. Gregor. lib. 34. Synagm. ut vniuers. c. 16. num. vlt. inuehitur in eosdem Crespetus d. loco, & (cui meliorem opto religionem) Philipp. Camerarius I. C. opere horar. succisuarum c. p. 17.

Sed obijciuntur nobis duo, vnum S. S. auctoritas, alterum exempla certa huius diuinationis. Auctoritates sunt duæ: prima est Exod. 13. vers. 4. *Et erit quasi signum in manu tua.* Respond. hoc explicari sequentibus verbis: *Et quasi monumentum ante oculos tuos.* loquitur enim de solemnitate azymorum: cuius celebrationem vult Hebræis esse signum memoriale liberationis ex Ægypto; sumit autem metaphoram à more hominum, qui quando volunt alicuius rei recordari, solent digito annulum indere, vel filum alligare: quia cum manum saepe ante oculos eleuamus, sit vt recordemur eius, quod verebamur ne obliuisceremur.

2. Iob. 37. v. 7. *Qui in manu omnium hominum signat, vt norim omnes opera sua.* Depinxit ergo Deus in manu singulorum vnde queant prænocere, quid dicturi, facturi, passuri sint.

Respond. Cum Olympiodoro & Philippo presby. ero. ibi, verbis istis significari, hæc temporis vicissitudinem, de qua loquitur, serenitate & procellis

A niuiū imbriumque à Deo contemptam, vt & Dei fortitudo fiat manifesta; & homo videns se tam facili negotio à Deo quauis tempestate impediri à proposito manumque suam sic quasi quibusdam vinculis astringi, & ab opere arceri: cognoscat se, sine Dei adiutorio posse nihil, suamque confiteatur imbecillitatem. fauet huic expositioni versio LXX. quæ habet; *vt cognoscat omnis homo imbecillitatem suam* nec non Hebræus contextus, in quo ad verbum, sic; *in manu* (sive in vehementia) *omnes ob-signabit, ad sciendum omnes homines opus eius.* Vbi ex more Hebræorum, *Ver. id* **יד** noster vertit, *in manu*, pro in vehementi atque admirabili signo, sicut Isaïas & Ezechiel a *lad* posuere pro visione prophetica non vulgari: sicut & Moses *b manum Dei* vsurpauit, pro potentia & magnitudine Dei. Lege longe aliam explicationem loci Iob, apud Francisc. Valesium: quæ quamuis ingeniosa sit, cum præcedentibus verbis non coheret.

3. Certant exemplis prædictionum, quas euentus roborauit Bartholomeus Coclesille, qui tot chiromantie libros edidit, Antiochi Cæsænatis, de quo *g. præcedenti* scripsi, discipulus, Lucæ Gaurico astrologo fuit auctor fuge, vt, qui instabat, cruciatum violentum euaderet. Gauricus cõtemnens monita: eo quod Ioannem Bentiuolū Bononiensi tyrannide deficiendum in Ephemeridibus prædixisset: iussu violenti Principis, ex alta trochlea suspensio fune quinquies quassatus, & astrologiæ suæ iactatæ, & chitomantis contempti penas dedit. Alexandro Medici Græcus quidam ex manus inspectione prædixit mortem, & signa edidit percussoris: fore ex eius intimis, habitu gracili, vultu bux eo, suspensa taciturnitate, cæteris in sociabilem: quæ in vnum Lau-

2. Reg. 3
v. 25. Elai
8. v. 11. E
zechiel.
vers. 3. &
c. 33. v. 22
& a. 37.
ver. 1.
Exo. 14.
v. 31.
C

ueniebant. Sed idem ille Cocles, prædixerat Copono cuidam, eum breui scelesto homicidio manus cruentaturum: & Hermeti tyranni filio, futurum, ut exul in acie caderetur. Hermes igitur fatali metu percussus Copono clam imperat, ut Coclitem, ne eum sibi Agamæonni Calchanta, necet. Nec Cocles discrimen nesciebat. Ideo secreta galea caput munierat, ingenti gladio, quem peritissime ambabus manibus regebat, semper armatus. Verum à Copono baiuli personato, dum seræ offy, calculo iniecto, præpeditæ, clauem infereret, adacta in occipitium securi, interfectus est: nullam aliam patrati facinoris causam adferente Copono, quæ quod ipse Cocles breui homicidam futurum asseruisset. Vnus ista omnia narrat Iouius, nec vsquequaque indubitæ fidei Historicus, nec satis, à superstitiosis & gentiliis, ne dicam opinionibus, saltem locutionibus, alienis: cui ut ea contigisse concedamus, idem tamen, quod astrologis talia iactantibus, cum D. Augustino respondendum. vide supra quæst. i. respons. ad 4. obiectionem. ut digitus manus, sic chiromantiæ pars quadam est, diuinitio ex vnguibus: non illa de qua superius actum cap. 2. quæstio. 6. Sectio. 4. nu. 6. Sed alia nouitia, ut suspicor ab aniculis ad colum inuenta: hæc conijcit ex maculis albis atrisue in vngue apparentibus, & singulis digitis suos canones attribuit: alios mulieribus, alios viris destinatos, nec valetudinis prosperæ vel aduersæ notas prodens; (quod aliquo tenus tolerandum foret) sed excurrat ad fortuitos effectus ab alienæ voluntatis arbitrio libero dependentes, quod temeritatis & vereor ne superstitiosæ sit impietatis. Extat tamen (si Deo placet) hæc menia artis in opere de Physiognomia Hispanico cu-

ein Blo-
gijis.

A iusdam Hieronymi Cortesij, si ut nugas edidit, minus male: Sed minus caute, cautiùs nugari in minus periculosis alijs, nam nugandi copiosa vbique materia.

QVÆSTIO VI.

De coniectatione ex somnijs.

RAECI vocant *δυσκοπία*, de qua Senariorum libellus à Iunio Hornano editus habetur. d. Cæterorum o-

nirocriticorum veterum, non magna reipub. iactura omnes libri interierunt, præter vnum Artemidorum Daldianum, delirum senem, qui libris quinque cuncta ab alijs tradita complexus fuit Breuior est Astramplychus Græcæ & Latine his annis editus: sed æque nugax ut & alius ille Arabs, qui Græcæ barbarizans vna cum Artemidoro in lucem prodijt in Gallia. Hodie in pretio habent Apomafaris Arabica Apotelesmata, ex recentioribus Conra. VVimpina, vellem ne tam multa sine antidoto congestisset. Auorum quoque memoria, hanc in Italia vanissime prohibebatur artem Iunianus Maius: cuius extant epistolæ & libelli quidam Grammatici. Ex infomnis prophetiam fingebat Thomas Munzerus Anabaptistarum parens vnus Brasileenses Indi in expeditione somnia obseruant: si fehostium carnes torrere somniant prosperum somnium censent, & vicēseriam spondent: in contra suas, ab hostibus vinci metuunt. Ioann. Stadius lib. 2. Hist. Brasileens. c. 27. Legi, cum vtilitate tantum illi de hac materia videntur quicum D. Thoma & Antonino, quibus liceat attendere, quæ & quibus interpretari permissum sit, expenderunt hos imitator.

Macrobius c. 1.